

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobce: **Mgr. L. H., Ph. D.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Tryznou
sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2

proti

žalovanému: **ministr vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 20. 10. 2016, č. MV-81255-40/KM-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 20. 10. 2016, č. MV-81255-40/KM-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35 200 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Tryzny, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 23. 12. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 10. 2016, č. MV-81255-40/KM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí ředitelky Vyšší policejní školy a Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Praze (dále jen „škola MV“) ve věcech služebního poměru pod č. j. 98/2016 ze dne 16. 5. 2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce ustanovený na služebním místě zástupce ředitele školy MV od 16. 5. 2016 podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), odvolán z tohoto služebního místa a dnem 17. 5. 2016 zařazen dle § 32 odst. 1 písm. d) služebního zákona do zálohy pro přechodně nezařazené, a jímž bylo rozhodnuto, že žalobce má dle § 124 odst. 3 služebního zákona nárok na služební příjem odpovídající 80 % průměrného příjmu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 10. 2016.

2. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno ředitelkou školy MV, plk. PhDr. JUDr. J. F., Ph.D., tím, že zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené bylo provedeno v důsledku zrušení služebního místa žalobce v důsledku organizačních změn. Organizační změny byly provedeny opatřením č. VPŠA-180/P-2016 a schváleny příslušným služebním funkcionářem dne 12. 5. 2016. Ředitelka školy MV uvedla, že příslušníka nebylo možné ustanovit na jiné služební místo dle § 20 služebního zákona.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítl, že 1) prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno neoprávněnou osobou; 2) ve věci odvolání žalobce ze služebního místa a jeho zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené nebylo služebním funkcionářem zahájeno řízení ve věcech služebního poměru; 3) prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné; 4) do zálohy pro přechodně nezařazené byl žalobce zařazen v rozporu se zákonem; 5) plk. F., která prvostupňové rozhodnutí vydala, nemohla být pověřena zastupováním dle § 39 služebního zákona; 6) plk. F. není oprávněna měnit systemizaci a školu MV řídit, pokud je přítomen některý ze stálých zástupců školy MV; 7) rozhodnutí o odvolání ze služebního místa nebylo učiněno v souladu se zákonem; 8) rozhodnutí o zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené nebylo učiněno v souladu se zákonem; 9) vznikla škoda na majetku státu v důsledku postupů plk. F.; 10) byl účelově stanoven obor „pedagogika“ v systemizaci služebních míst.

II. Napadené rozhodnutí (rozhodnutí ministra vnitra)

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci předáno osobně dne 16. 5. 2016 za přítomnosti ředitelky školy MV, vedoucího kanceláře ředitele školy MV a vedoucího personálního oddělení školy MV, současně se sdělením ředitelky školy MV o jeho možném budoucím služebním zařazení. Žalobce oba dokumenty převzal, avšak odmítl podepsat jejich převzetí, přičemž dle § 176 odst. 4 věty druhé služebního zákona se tímto prvostupňové rozhodnutí považuje za řádně doručené.
5. Poté žalovaný přistoupil k vypořádávání jednotlivých odvolacích námitek žalobce.
6. Odvolací námitku žalobce, že ředitelkou školy MV nebylo s žalobcem zahájeno řízení ve věcech služebního poměru, jak to ukládá § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) služebního zákona, shledal žalovaný důvodnou. Z úředního záznamu vedoucího personálního oddělení školy MV ze dne 1. 8. 2016 vyplývá, že prvním úkonem učiněným vůči žalobci bylo až doručení prvostupňového rozhodnutí. Řízení ve věcech služebního poměru nebylo zahájeno, čímž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byla žalobci upřena jeho práva dle § 172 odst. 1 a § 174 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona. Postup, který zvolila ředitelka školy MV, služební zákon výjimečně připouští pouze v případě tzv. zvláštního řízení podle § 183 až 185, a to postupem dle § 184 odst. 2 služebního zákona. Žalovaný uvedl, že služební zákon je oproti zákonu č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), specifický, neboť § 190 odst. 8 služebního zákona nezná institut „zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí“, nýbrž připouští toliko potvrzení, změnu nebo zrušení rozhodnutí za současného zastavení řízení, a tím tedy ukončení správního řízení ve věcech služebního zákona. V tomto žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Ads 22/2009 - 70, podle něhož „Na rozdíl od obecné úpravy správního řízení obsažené v ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu citované speciální ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. odvolacímu orgánu vůbec neumožňuje zrušení a vrácení věci prvoinstančnímu správnímu orgánu s tím, aby v novém řízení napravil zjištěná pochybení. V případě proto bylo rozhodující, zda pochybení prvoinstančního správního orgánu bylo napravitelné v odvolacím správním řízení a zda zde skutečně napraveno bylo. Nejvyšší správní soud dospěl totiž k závěru, že pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení v zásadě napraveno bylo. Ačkoli žalobce nemohl učinit v rámci prvoinstančního řízení žádné úkony, neboť prvním úkonem správního orgánu v řízení bylo doručení samotného rozhodnutí, měl možnost využít svých procesních práv v odvolacím řízení, uplatnit zde veškeré své námitky, a uvést nové skutečnosti a návrhy na provedení důkazů ve svém odvolání v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Toto své oprávnění také využil.“. Žalovaný konstatoval, že postup ředitelky školy MV nebyl při zahájení řízení a v jeho průběhu zákonný, nicméně nedostatky prvoinstančního řízení byly zcela odstraněny v řízení odvolacím, kdy žalobci byla dána možnost využít v plném rozsahu svá procesní práva ve smyslu § 172 a § 174 služebního zákona, kterých také využil, čímž došlo ke zhojení pochybení. Z těchto důvodů je proto námitku žalobce nutno považovat za právně relevantní, nicméně zmíněné nedostatky byly zhojeny žalovaným v rámci odvolacího řízení.

7. Další odvolací námitky směřují k tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo učiněno neoprávněnou osobou, neboť ředitelka školy MV nebyla služebním funkcionářem, proto nemohla být pověřena zastupováním dle § 39 služebního zákona a nebyla oprávněna měnit systemizaci a školu MV řídit, pokud byl přítomen některý ze stálých zástupců školy, z čehož žalobce též dovodil, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa, stejně jako rozhodnutí o zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené, nebylo učiněno v souladu se zákonem. K těmto námitkám žalovaný konstatoval, že dosavadní ředitel školy MV byl rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru pod č. j. MV-45003-3/SP-2016 ze dne 23. 3. 2016 dle § 40 odst. 1 služebního zákona zproštěn výkonu služby a rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru pod č. j. MV-45003-4/SP-2016 byla ke dni 24. 3. 2016 pověřena dle § 39 služebního zákona zastupováním na služebním místě ředitele školy MV plk. JUDr. PhDr. J. F., Ph.D., ustanovená na služebním místě rada, ve funkci vedoucí katedry kriminologie fakulty bezpečnostně právní Policejní akademie ČR, současně jí byla rozhodnutím ministra vnitra propůjčena služební hodnost vrchní rada s tím, že jí po dobu zastupování náleží dle § 8 služebního zákona hodnostní označení plukovník a byly jí stanoveny náležitosti služebního příjmu vyplývající ze služebního místa ředitele školy MV. Ministr vnitra jako služební funkcionář, který rozhoduje o právech a povinnostech ředitele školy MV, pověřil zastupováním na služebním místě ředitele školy MV plk. F., což znamená, že dnem 24. 3. 2016 vykonávala

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

po dobu nepřítomnosti ředitele školy MV funkci ředitele školy MV v plném rozsahu jeho práv i povinností. Aby nedošlo k pochybnostem o právním postavení příslušníka, který je pověřen zastupováním na jiném služebním místě, vyslovuje se zároveň zákaz výkonu dosavadních služebních úkolů, které vyplývají ze služebního místa, na němž zůstává příslušník ustanoven. Pověřit příslušníka zastupováním lze výlučně na jiném služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost, po dobu zastupování má proto příslušník nárok na propůjčení odpovídající služební hodnosti. Pověřený příslušník nemusí splňovat stupeň vzdělání požadovaný pro výkon služebního místa, na němž zastupuje, ani obor nebo zaměření vzdělání, jsou-li pro služební místo stanoveny. Příslušník, který je pověřen zastupováním na jiném služebním místě, má dle § 124 odst. 1 služebního zákona nárok na služební příjem ve výši, v jaké by mu náležel, kdyby byl na toto služební místo ustanoven. O zastupování na služebním místě vydá služební funkcionář rozhodnutí ve věcech služebního poměru dle § 181 služebního zákona. Výklad žalobce, že podle Pokynu ředitele školy MV pod č. 185/2015 ze dne 5. 11. 2015 ve znění Pokynu ředitele školy MV pod č. 226/2015 ze dne 30. 12. 2015 měl zastupovat ředitele školy MV právě on, je irelevantní. Pokyn ředitele slouží toliko k operativnímu zajištění zastupování ředitele školy MV v případě krátkodobé nepřítomnosti z důvodů jako dovolená, nemoc, ozdravný pobyt, služební cesta apod. Pokyn vydal ředitel školy MV, podřízený ministra vnitra, který jej nezavazuje, žalovaný proto odmítl odvolací námitky žalobce, že napadené rozhodnutí vydala neoprávněná osoba, která není služebním funkcionářem, že nemohla být pověřena zastupováním dle § 39 služebního zákona, či že není oprávněna měnit systemizaci školy MV.

8. K odvolací námitce stran organizačních změn na škole MV žalovaný konstatoval, že Opatřením Ministerstva vnitra o změně zřizovací listiny organizační složky státu školy MV, dodatkem č. 11 ze dne 26. 5. 2015 pod č. j. MV-69199-3/OBW-2015 (dále jen „Opatření“), byl u nově zřízeného služebního místa zástupce ředitele školy MV pro výchovu, vzdělávání a vnější vztahy stanoven dle § 19 odst. 1 služebního zákona obor vzdělávání *01 pedagogika, 02 sociální péče* nebo *04 učitelství pro střední školy*. Podle § 19 odst. 2 služebního zákona v případě, kdy zákon nestanoví jinak, musí příslušník pro služební místo, na které je ustanoven, splňovat vedle stupně vzdělání též požadavek oboru nebo zaměření vzdělání, jsou-li pro služební místo stanoveny. V případě nově zřízeného služebního místa zástupce ředitele školy MV pro výchovu, vzdělávání a vnější vztahy byl požadavek oboru vzdělání stanoven, názor žalobce, jenž je absolventem Policejní akademie ČR a jeho oborem vzdělání není ani pedagogika, ani sociální péče, ani učitelství pro střední školy, že měl být na toto nové služební místo jako vysokoškolák ustanoven, je proto mylný a popírá individuální potřeby bezpečnostního sboru. Opatření bylo připravováno již od první poloviny roku 2015, tedy ještě před tím, než byl ředitel školy MV zproštěn výkonu služby. Žalovaný uzavřel, že změny v nové systemizaci služebních míst školy MV nebyly účelové s cílem odvolat žalobce ze služebního místa zástupce ředitele školy.
9. Žalovaný dále uvedl, že dne 26. 9. 2016 navrhnul žalobce doplnění dokazování. Na základě návrhu doplnil žalovaný do spisu dokumenty týkající se systematizace volných služebních míst, stanoviska příslušných služebních funkcionářů a orgánů státní správy v navrhované věci. Po přezkoumání podkladů žalovaný zjistil, že je nelze považovat za právně relevantní a ovlivňující výsledek řízení ve věcech služebního poměru žalobce. Konstatoval, že v záloze pro přechodně nezařazené dle § 32 odst. 1 písm. a) služebního zákona jsou příslušníci zařazení do doby, než se uvolní odpovídající služební místo. Nepodaří-li se do

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jednoho roku od zařazení do zálohy příslušníka ustanovit na služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, umožňuje § 34 odst. 2 služebního zákona ustanovit jej na služební místo se služební hodností o jeden stupeň nižší, než je stanovena pro služební místo, které příslušník zastával před zařazením do zálohy. Žalobce byl do zálohy pro přechodně nezařazené zařazen k 17. 5. 2016, ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaným dne 20. 10. 2016 tudíž stále běžela lhůta pro ustanovení příslušníka do služební hodnosti o jeden stupeň nižší. Z materiálů poskytnutých žalovanému nevyplývá existence volného služebního místa, na které by mohl ke dni ustanovení do zálohy pro přechodně nezařazené být žalobce ustanoven, avšak ustanovení žalobce na případné volné místo je pro posouzení merita projednávané věci irelevantní.

10. Žalovaný závěrem uvedl, že za shora uvedeného právního stavu nezbylo než odvolání žalobce zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě v podstatě opakuje svá tvrzení vznesená již dříve v odvolacích námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí.
12. Žalobce konstatoval, že vydáním prvostupňového rozhodnutí došlo k situaci, kdy dočasně pověřená zástupkyně ředitele školy MV (jinak ustanovena na systemizovaném místě učitelka), odvolala ze služebního místa stálého a statutárního zástupce ředitele školy MV (ustanoveného na systemizovaném místě zástupce ředitele). Dočasně pověřená zástupkyně ředitele byla přitom oprávněna jednat až jako čtvrtá v pořadí, tj. v době nepřítomnosti tří stálých zástupců ředitele – žalobce, R. S. a P. H., neměla tedy pravomoc jednat ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, přičemž pověření zastupovat jí bylo uděleno v rozporu se zákonem a zaniklo jí dva týdny před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
13. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno služebním funkcionářem (oprávněnou osobou). Žalobce uvedl, že plk. F. se na prvostupňovém rozhodnutí prezentovala jako ředitelka školy, ačkoli ředitelkou školy MV nebyla, rovněž ani nebyla pověřena řízením školy, neboť služební zákon takový institut nezná. Plk. F. byla pouze dočasně pověřena zastupováním ředitele dle § 39 služebního zákona, nebyla však nikdy, na rozdíl od žalobce, ustanovena na systemizovaném služebním místě zástupce ředitele. Žalobce shrnul rozdíly mezi zákonnou úpravou personální pravomoci v Policii ČR dle § 2 odst. 1 služebního zákona, kde zástupce ředitele může disponovat personální pravomocí nad policisty, a zákonnou úpravou personální pravomoci ve škole MV dle § 2 odst. 3 služebního zákona, kde zástupce ředitele nemůže disponovat personální pravomocí nad policisty, přičemž na rozdíl od policejního prezidenta (vůči policistům zařazeným v Policii ČR), neumožňuje zákon ministru vnitra (vůči policistům zařazeným ve škole MV) pověřit výkonem personální pravomoci nikoho jiného než ředitele školy. V tom případě osoba, kterou ministr *ex lege* pověřit nemůže, popř. ředitel školy nepověřený ministrem, nemůže rozhodovat ve věcech služebního poměru a není služebním funkcionářem ve smyslu § 2 odst. 6 služebního zákona. Ministr vnitra nemůže pověřit výkonem personální pravomoci vůči policistům zařazeným ve škole MV policistu zařazeného v Policejní akademii ČR, například plk. F., která byla pověřena zastupováním ředitele školy MV ze služebního místa na vysoké škole Policejní akademie ČR. Ani ministr

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vnitř, ani ředitel školy nemůže delegovat svoji personální pravomoc (nad policisty zařazenými ve škole MV) na zástupce ředitele, pokud však z určitého důvodu nemůže personálně rozhodnout ředitel školy, musí namísto ředitele školy rozhodnout ministr vnitra. Pokud nemohou personální pravomoc vůči policistům vykonávat stálí zástupci ředitele školy MV, tím spíše ji nemůže vykonávat dočasný zástupce dle § 39 služebního zákona, a to bez ohledu, zda pověření udělil ministr vnitra nebo ředitel školy. Dočasně pověřená zástupkyně ředitele nebyla služebním funkcionářem dle § 2 odst. 6 služebního zákona, nebyla proto oprávněna zrušit systemizované místo policisty zařazeného ve škole MV, odvolat policistu zařazeného ve škole MV ze služebního místa, ani zařadit policistu zařazeného ve škole MV do zálohy pro přechodně nezařazené, těmito pravomocemi nemohla být pověřena ani ministrem vnitra či ředitelem školy MV. Prvostupňové rozhodnutí je tak zatíženo vadou – absolutním nedostatkem pravomoci rozhodující osoby, proto žalobce namítl jeho nicotnost, kterou měl napravit žalovaný zrušením prvostupňového rozhodnutí.

14. Ve *druhém žalobním bodě* žalobce namítl, že plk. F. nebyla oprávněna provést změnu organizačního uspořádání (systemizace), na základě které byl žalobce odvolán ze služebního místa a zařazen do zálohy. Žalobce konstatoval, že škola MV je organizační složkou státu, která byla zřízena Ministerstvem vnitra, proto na ni dopadá zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 219/2000 Sb.“). Z platné právní úpravy vyplývá, že změnu organizačního uspořádání může provést jen zřizovatel, tj. oprávněný funkcionář, nebo vedoucí organizační složky státu, tj. ředitel školy MV (§ 5 zákona č. 219/2000 Sb. a § 2 odst. 1 písm. g) prováděcí vyhlášky č. 62/2001 Sb., o hospodaření organizačních složek státu a státních organizací s majetkem státu, ve znění pozdějších předpisů. Ředitelem školy MV byl ke dni podání žaloby vrchní rada plk. PhDr. Ing. J. Z., Ph.D., který byl ve funkci přes 22 let. Rovněž na změně organizačního uspořádání (systemizace) se plk. F. prezentuje jako ředitelka školy, tj. jako vedoucí organizační složky státu školy MV, ačkoliv toto neodpovídá skutečnosti.
15. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda plk. F. v době vydání rozhodnutí i nadále trvalo (dočasné) pověření zastupovat ředitele školy MV po té, co jí bylo od 1. 5. 2016 zrušeno její služební místo na Policejní akademii ČR. Plk. F. v době, kdy byla pověřena zastupovat ředitele školy MV, byla pracovníkem jiné organizační složky státu a její pověření bylo odvozeno ze služebního místa na Policejní akademii ČR, což je uvedeno ve výroku rozhodnutí o pověření k zastupování. Následně bylo plk. F. služební místo na Policejní akademii ČR zrušeno a jmenovaná byla ustanovena do personální pravomoci ředitele školy MV na služební místo řadové učitelky. Nové pověření k zastupování, které by bylo odvozeno od nového služebního místa v jiné organizační složce státu, však plk. F. vydáno nebylo. Podle názoru žalobce zaniklo plk. F. pověření zastupovat ředitele školy MV okamžikem zrušení jejího služebního místa na Policejní akademii ČR a uvedené pověření mělo být obnoveno (znovu vydáno) po jejím ustanovení na nové služební místo v jiné organizační složce státu. Plk. F. tudíž jednala a rozhodovala od 1. 5. 2016 na základě neexistujícího (zdánlivého) právního titulu.
16. Ve *čtvrtém žalobním bodě* žalobce namítl, že plk. F. nemohla být pověřena zastupováním ředitele školy MV dle § 39 služebního zákona, a pokud ano, nemohla jednat a rozhodovat

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

za přítomnosti některého ze tří stálých statutárních zástupců ředitele. Žalobce poukázal na rozdíl mezi trvalým zastoupením vedoucího pracovníka dle § 124 odst. 2 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) nebo § 9 odst. 7 služebního zákona a dočasným zastoupením vedoucího pracovníka dle § 124 odst. 2 písm. b) zákoníku práce, § 66 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), nebo § 39 služebního zákona. V trvalém zastupování vedoucího spočívá výkon práce nebo služby dotyčného pracovníka, zatímco dočasné (krátkodobé) zastupování se použije v situacích, kdy není služební místo vedoucího obsazeno a není určen zástupce vedoucího nebo není přítomen ve službě ani vedoucí ani jeho zástupce. Jde o mimořádné zastupování dočasně nepřítomného zaměstnance (příslušníka) na vyšším služebním místě než je služební místo zaměstnance (příslušníka), který zastupuje. Podle § 39 služebního zákona nemůže být pověřen zastupováním na jiném služebním místě příslušník ve stejné služební hodnosti jako ten, který má být zastoupen, nýbrž pověřen zastoupením může být pouze příslušník v nižší hodnosti. Smyslem a účelem zákona je využívat dočasného zastupování dle § 39 služebního zákona jen tehdy, není-li přítomen stálý zástupce vedoucího. Žalobce uvedl, že plk. F. nemohla být pověřena zastupováním ředitele školy MV dle § 39 služebního zákona, jestliže v organizaci byli přítomni tři stálí zástupci ředitele s generálním zástupčím oprávněním v době nepřítomnosti ředitele, pověření plk. F. je proto extenzivním nepřípustným úkonem, jenž obchází zákon, kdy nebylo vydáno v souladu s § 39 služebního zákona, § 2 odst. 2 a § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2007, sp. zn. 3 Ads 50/2006. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k nesprávnému závěru, že stálý zástupce ředitele s generálním zástupčím oprávněním (tzv. statutární zástupce) nemůže ředitele zastupovat v případě jeho dlouhodobé nepřítomnosti a je nutné dočasné pověřit zastupováním ředitele osobu dle § 39 služebního zákona. Žalovaný přitom účelově argumentuje komentářem k § 39 služebního zákona, kdy z něho vyjmul pouze jednu část bez kontextu, ale již vynechal větu, že *„Přestože to zmíněné ustanovení výslovně nestanoví, není možno pověřovat na služebním místě vedoucího příslušníka, jestliže je systemizováno služební místo náměstka (zástupce) tohoto vedoucího příslušníka.“* Pokud by přeci jen plk. F. byla oprávněna dle § 39 služebního zákona řídit školu MV a právně jednat, mohla by tak činit až jako čtvrtá v pořadí, tj. v době nepřítomnosti tří stálých zástupců ředitele školy MV – žalobce, R. S. a P. H.

17. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa nebylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce uvedl, že i kdyby rozhodnutí o odvolání žalobce bylo vydáno oprávněným služebním funkcionářem, byl zde zákonný důvod jej v odvolacím řízení zrušit, neboť odvolání příslušníka Policie ČR ze služebního místa z organizačních důvodů jakožto konstitutivního správního rozhodnutí bylo provedeno jediným úkonem, a to doručením rozhodnutí o odvolání, čímž byla zásadním způsobem omezena procesní práva žalobce uvedená v § 172 odst. 1 a § 174 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona, resp. nebylo mu umožněno tato práva v nalézacím řízení uplatnit. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, judikaturu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 A 125/2002, 7 A 130/2002, 7 A 112/2002 a Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ad 13/2010. Žalobce konstatoval, že jde o zjevné a úmyslné zneužití správního uvážení ze strany odvolacího orgánu, tedy o porušení základní zásady správního řízení dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí nevypořádal veškeré námitky žalobce, zejména nevysvětlil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

změnu systemizace, na základě které došlo ke zrušení míst obou zástupců ředitele školy MV, nebo proč bylo ihned zřízeno nové služební místo zástupce ředitele s téměř identickou náplní služební činnosti, avšak s novým požadavkem oboru vzdělání pedagogika. V případě žalobce tak nebylo postupováno v souladu s požadavky § 77 služebního zákona.

18. V *šestém žalobním bodě* žalobce namítl, že rozhodnutí o zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené nebylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce rovněž jako v *pátém žalobním bodě* namítl, že v nalézacím řízení nemohl uplatnit svá procesní práva, v důsledku čehož mohl být ustanoven na jiné služební místo ve stejné hodnosti a nemusel být zařazován do zálohy pro přechodně nezařazené. Namítl, že ve správním spise se nenachází žádný podklad (důkaz), že by služební funkcionář prokazatelně splnil podmínku pro zařazení žalobce do zálohy, tj. neexistence služebního místa ve stejné služební hodnosti. Žalovaný se pak rozhodnutím o zařazení do zálohy vůbec nezabýval, přičemž je bez právního významu, že oba výroky jsou uvedeny na jedné listině.
19. V *sedmém žalobním bodě* žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s řadou dalších odvolacích námitek žalobce, vědomě tak jednal v rozporu s dosavadní soudní judikaturou (žalobce odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23). Konstatoval, že žalovaný se nevypořádal například s odvolací námitkou, že u nově vytvořeného místa „zástupce ředitele pro výchovu a vzdělávání“ byl účelově stanoven obor vzdělání „pedagogika“ tak, aby na toto místo nemohl být ustanoven žalobce.
20. Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vyslovil nicotnost prvostupňového rozhodnutí pro absolutní nedostatek pravomoci.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve vyjádření ze dne 31. 1. 2017 odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odmítl, že by žalobce zkrátil na procesních právech a vydal ve věci nezákonné rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že veškeré žalobní námítky byly uplatněny již v odvolacím řízení, přičemž byly žalovaným řádně v napadeném rozhodnutí vypořádány.
22. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že plk. F. byla rozhodnutím ministra vnitra pod č. j. MV-45003-4/SP-2016 ze dne 23. 3. 2016 pověřena k zastupování na služebním místě ředitele školy MV v souladu s § 39 služebního zákona. Žalovaný konstatoval, že pověření k zastupování bylo provedeno dle potřeb bezpečnostního sboru, neboť smyslem právního institutu zastupování na jiném služebním místě je nezbytnost zabezpečit, aby činnosti na daném služebním místě byly vykonávány i v době, kdy příslušník na tomto služebním místě ustanovený nemůže pro překážku ve službě dočasně činnosti vykonávat. Příslušníkovi je po dobu výkonu činnosti na služebním místě, na které byl pověřen zastupováním nepřítomného příslušníka, vysloven zákaz plnění služebních úkolů vyplývajících z výkonu činností na dosavadním služebním místě, je mu propůjčena vyšší služební hodnost a je mu poskytován služební příjem odpovídající tarifní třídě stanovené pro služební místo, na němž zastupuje. Příslušník zastupující na služebním místě ředitele školy není tedy zástupcem ředitele školy, jak se mylně domnívá žalobce, nýbrž ředitelem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

školy se všemi pravomocemi, které ke služebnímu místu ředitele školy náleží, včetně pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených na škole. V rámci školy MV byla určena tři místa zástupců ředitele školy, nicméně je třeba odlišit služební místo zástupce ředitele školy a příslušníka pověřeného k zastupování na jiném služebním místě (v tomto případě pověřeného k zastupování ředitele školy). Ustanovení příslušníka na služební místo ředitele školy nebo pověření příslušníka k zastupování na takovém služebním místě je výlučně v pravomoci ministra vnitra ve smyslu § 2 odst. 3 služebního zákona a čl. 2 písm. b) bodu 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 35/2012, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR a Hasičského záchranného sboru ČR, ve znění nařízení Ministerstva vnitra č. 55/2015. Čl. 2 písm. b) bodu 1 nařízení č. 35/2012 dává ministru vnitra pravomoc ustanovit na služební místo ředitele školy jakéhokoliv policistu. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že rozhodnutí ředitele nebylo vydáno služebním funkcionářem (oprávněnou osobou), neboť plk. F. na základě uvedeného pověření ministra vnitra personální pravomocí disponovala, prvostupňové rozhodnutí absolutním nedostatkem pravomoci rozhodující osoby netrpí, a není proto dána jeho nicotnost.

23. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že plk. F. byla pověřena ministrem vnitra zastupováním na služebním místě ředitele školy MV se všemi právy a povinnostmi, a proto disponovala rovněž oprávněním měnit organizační uspořádání či systemizaci školy na základě Opatření ze dne 26. 5. 2015, které bylo schváleno ministrem vnitra dne 8. 6. 2015. Právní názor žalobce, že provádět uvedené změny může po dobu nepřítomnosti ředitele školy pouze ministr vnitra (bez ohledu na případné pověření policisty zastupováním na služebním místě ředitele školy), je proto nesprávný, neboť plk. F. jednala v mezích pověření k zastupování.
24. Žalovaný ke *třetímu žalobnímu bodu* konstatoval, že služební zákon stanoví pro zastupování k osobě příslušníka pouze jedinou podmínku – příslušník může zastupovat pouze na takovém služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost. Nařízení č. 35/2012 stanoví pro ustanovení na služební místo ředitele školy (a tím i pro zastupování na tomto služebním místě) také jedinou podmínku – ustanoven může být pouze policista. Jelikož plk. F. byla v okamžiku pověření k zastupování policistka a současně byla pověřena zastupováním na služebním místě s vyšší služební hodností, následné zrušení jejího původního služebního místa na Policejní akademii ČR a skutečnost, že byla následně ustanovena na jiné služební místo (byť na služební místo učitelky), nemá žádnou relevanci a nemůže znamenat zánik pověření k zastupování či nutnost „znovu pověření“ plk. F. Pro zánik pověření k zastupování na služebním místě ředitele školy by muselo být vydáno ministrem vnitra rozhodnutí o ukončení pověření k zastupování na tomto služebním místě; alternativně by musel být této osobě ukončen služební poměr. V posuzovaném případě k tomu nedošlo a pověření k zastupování tedy trvalo i poté, co bylo plk. F. zrušeno její služební místo na Policejní akademii ČR. Rozhodnutí o pověření plk. F. zrušil ministr vnitra až k 31. 12. 2016. Platnost pověření plk. F. v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla potvrzena rovněž stanoviskem odboru personálního Ministerstva vnitra ze dne 23. 5. 2016, č. j. MV-78139-1/SP-2016, jež žalovaný k vyjádření přiložil.

25. Žalovaný k *čtvrtému žalobnímu bodu* uvedl, že žalobce mylně vyložil čl. 11 odst. 2 nařízení č. 35/2012, neboť nestanoví, že by pověření k zastupování muselo být vydáno jen zástupci ředitele, avšak že mimo jiné i zástupce ředitele může být pověřen zastupováním ředitele školy. Aby mohl zástupce ředitele vykonávat personální pravomoc za nepřítomného ředitele školy, musel by k tomuto být pověřen ministrem vnitra. Zatímco zástupce ředitele skutečně nemá, a bez pověření ministrem vnitra ani nemůže mít, personální pravomoc, příslušník pověřený zastupováním na jiném služebním místě přebírá toto zastupování se všemi právy a povinnostmi – *de facto* v tomto případě vykonává funkci ředitele školy. Výkon zastupování na služebním místě ředitele školy pak není nikterak omezen případnou (ne)přítomností zástupce ředitele. Odkaz žalobce na zákoník práce a zákon o státní službě označil žalovaný za irelevantní, neboť služební zákon obsahuje plnohodnotnou úpravu problematiky zastupování i problematiky personální pravomoci a zákoník práce či zákon o státní službě nelze subsidiárně použít.
26. Žalovaný k *pátému žalobnímu bodu* konstatoval, že tato námitka byla žalobcem uplatněna v odvolacím řízení a byla vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 – 6.
27. Žalovaný konstatoval k *šestému žalobnímu bodu*, že tato námitka byla rovněž uplatněna žalobcem v odvolacím řízení a byla vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 13 – 14.
28. K *sedmému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že tato námitka byla žalobcem též uplatněna v odvolacím řízení a byla vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 12 – 13.
29. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Další podání účastníků v průběhu soudního řízení

30. V podání ze dne 10. 3. 2017 (doručeném soudu dne 10. 4. 2017) žalobce k *prvnímu žalobnímu bodu* doplnil, že žalovaný sice argumentuje nařízením č. 35/2012 Sb., podle jehož čl. 2 písm. b) může ministr vnitra „ustanovit“ příslušníka na služební místo ředitele, v nařízení však není uvedeno „dočasně pověřit zastupováním“. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalobce doplnil, že pokud byly organizační změny dlouhodobě plánovány, žalovaný musel předem vědět, že ředitel školy bude zproštěn výkonu služby, žalobce bude odvolán a zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené a dvě služební místa rada – učitel zůstanou neobsazená, neboť došlo k pověření podle § 39 služebního zákona na místa ředitel i zástupce ředitele, přičemž tyto kroky dokazují účelovost prvostupňového rozhodnutí vůči žalobci. Žalobce k *čtvrtému žalobnímu bodu* doplnil, že pověřením zastupování příslušníka v nižší služební hodnosti s odůvodněním „automatické“ personální pravomoci za účelem odvolání nadřízeného vedoucího pracovníka (zástupce ředitele ve vyšší služební hodnosti) popírá nejen kariérní řád v bezpečnostních složkách, ale vyvolává též precedenční stav spočívající v pověření zastupovat dočasně nepřítomného služebního funkcionáře předem účelově vytipovanými příslušníky. K *šestému žalobnímu bodu* žalobce dále uvedl, že na základě vyžádaných informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), zjistil, že v době, kdy byl zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené, existovala

v bezpečnostním sboru volná služební místa ve stejné hodnosti s požadavky dle § 19 služebního zákona, jimiž žalobce disponoval. Žalobce uvedl příkladně čtyři služební místa u Policie ČR a tři služební místa u Celní správy ČR před zařazením žalobce do zálohy. Žalobce namítl, že ve spise existuje jediný důkaz, že plk. F. kontaktovala Policejní prezidium ČR s cílem ustanovit žalobce na vhodné služební místo, jedná se však o úkon z 28. 7. 2016 (více než dva měsíce po zařazení žalobce do zálohy). Vzhledem k tomu, že byla uvedená služební místa u Policie ČR a Celní správy ČR volná před zařazením žalobce do zálohy a byla obsazena krátce po jeho zařazení do zálohy, bylo rozhodnutí o zařazení žalobce do zálohy nezákonné, neboť nebyly splněny podmínky § 32 služebního zákona. Žalobce k *sedmému žalobnímu bodu* konkretizoval, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami, kdy 1) v návrhu na doplnění dokazování ze dne 22. 9. 2016 se opakovaně domáhal vypořádání navržených námitek, které urgoval v elektronické komunikaci s tajemnicí poradní komise ministra, 2) částečné vyjádření k předmětným námitkám ze dne 22. 9. 2016 bylo žalobci zasláno dne 26. 10. 2016, tzn. až po podpisu napadeného rozhodnutí, 3) k návrhu na doplnění dokazování žalovaný do spisu založil pouze bezvýznamné dokumenty jako žádost o řešení protiprávního stavu adresovanou Policejnímu prezidiu ČR pod č. j. VPŠA-321/P-2016 ze dne 28. 7. 2016, odpověď na uvedenou žádost personálním oddělením Policejního prezidia ČR a sdělení personálního oddělení školy MV ze dne 29. 9. 2016, že pravidelně sledují systém a hledají pro žalobce vhodné služební místo, 4) žalovaný neopodstatněně zamítl důkaz spočívající v prověrce správních spisů, která měla prokázat, že ministr vnitra rozhodl v obdobném případě jinak, 5) žalovaný neakceptoval dopis z 5. 9. 2016 adresovaný ministru vnitra a jeho poradní komisi, který obsahoval důvody pro zrušení nezákonného rozhodnutí s odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 20/2014 a 10 Ad 17/2015 ve věcech plk. P. a gen. D., 6) žalovaný se nevypořádal se zápisem z jednání senátu poradní komise z 23. 8. 2016, a 7) z doplněného odvolání ze 7. 7. 2016 se žalovaný nevypořádal s námitkou bodu VI. *Neúčelné vynakládání finančních prostředků* a bodu VII. ohledně nastavení oboru vzdělávání pedagogika u nově vytvořeného služebního místa zástupce ředitele.

31. V podání ze dne 25. 10. 2017 žalobce k *prvnímu žalobnímu bodu* dále uvedl, že pokud plk. F. neměla dne 26. 4. 2016 přístup k utajovaným informacím Důvěrné, nemohla být pověřena zastoupením výkonu funkce ředitele ve škole MV dle § 39 služebního zákona, stejně tak nemohl být žalobce ustanoven ze zálohy pro přechodně nezařazené na volná služební místa v policii se stupněm utajení Tajné, jak vyplývá z vyjádření Odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR ze Zprávy o získaných údajích vedené pod č. j. 20187-29/ČJ-2017-990220-Z ze dne 15. 8. 2017, kde je na str. 3 konstatováno, že nesplnění podmínky k přístupu k patřičnému stupni utajení na služební tabulku je možné jen u výběrového řízení dle zákona. Stejně tak závazný pokyn policejního prezidenta Policie ČR pod č. 31/2009 stanovuje, že nesplnění podmínky stupně utajení lze pouze u výběrového řízení na volné služební místo. Pokud by byl ředitel organizační složky státu pověřen (který jediný vlastní stupeň utajení Důvěrné) bez patřičného stupně utajení, nemohl by se nikdo v organizaci seznámit v případě potřeby s danou utajenou informací a mohla by tím být narušena bezpečnost organizace. Pokud je stanovisko Odboru vnitřní kontroly chybné, měl být žalobce dle § 20 služebního zákona ustanoven na některá služební místa volná od 17. 5. 2016 do 10. 2. 2017 (jedná se o 23 volných služebních míst uvedených ve Zprávě o výsledku šetření), která měla systemizační atribut stupeň utajení Tajné, neboť u některých volných služebních míst to byl jediný předpoklad, který žalobce nesplňoval. Pokud neměl být žalobce ustanoven dle § 20 služebního zákona s následným pověřením na

volná služební místa do doby obdržení stupně utajení Tajné, nemohla být ani plk. F., jelikož nedisponovala stupněm utajení Důvěrné, pověřena dle § 39 služebního zákona na služební místo ředitele školy. Žalobce k *pátému žalobnímu bodu* dále konstatoval námitky týkající se podezření na účelové neobsazení služebního místa, a to zanedbání zákonné povinnosti ustanovit žalobce jako příslušníka v záloze na volné služební místo v rámci resortu, dále podezření na účelově provedenou změnu systemizace školy MV s cílem spojit dva úseky školy MV a účelově určit dle § 19 služebního zákona smyšlený obor vzdělávání (smyslem a účelem rozhodnutí o odvolání žalobce mohlo být odvolat ho z pozice zástupce ředitele školy MV, neboť organizační změna nebyla řádně odůvodněna a mohla být provedena ve prospěch předem vytipovaného člověka, který měl být vybrán ve výběrovém řízení – pro podezření z podvodného výběrového řízení bylo navíc proti plk. F. a plk. E. zahájeno trestní řízení pro podezření z trestného činu podvod a zneužití pravomoci úřední osoby), a konečně podezření na účelově nastavený obor vzdělání na nově zřízeném služebním místě zástupce ředitele – plk. E. disponovala daným oborem vzdělání pedagogika, což mohly být důvody blokace žalobce na dané místo dle zákona neustanovit, kdy výběrové řízení na nově vytvořené služební místo zástupce ředitele pro výchovu, vzdělávání a vnější vztahy školy MV je předmětem trestního řízení pro podezření ze spáchání několika trestných činů, navíc v žádné střední policejní škole, vzdělávacím zařízení Policejního prezidia ČR, ani jiných vzdělávacích institucích bezpečnostních sborů, nebyl nikdy požadavek na volné služební místo zástupce ředitele ani ředitele dané instituce s oborem vzdělání pedagogika. K *šestému žalobnímu bodu* žalobce dále uvedl, že v době jeho odvolání existovalo vhodné volné služební místo v 10. třídě – náměstek Vzdělávacího zařízení Brno, Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy, toto služební místo však bylo žalobci nabídnuto až od 1. 3. 2017. Vzhledem k tomu, že v době odvolání žalobce existovalo odpovídající volné služební místo, na které splňoval systemizační požadavky dle § 19 služebního zákona, a na toto místo měl být obligatorně ustanoven, je rozhodnutí v rozporu s právními předpisy a je důvod rozhodnutí zrušit.

32. Ve vyjádření ze dne 7. 6. 2018 žalovaný k doplnění žaloby z 10. 3. 2017 a 25. 10. 2017 uvedl, že žalobcem namítané okolnosti k *prvnímu žalobnímu bodu* nemají vliv na skutečnost, že plk. F. byla v souladu s § 39 služebního zákona pověřena ministrem vnitra zastupováním na služebním místě ředitele školy v rozhodné době (rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 23. 3. 2016), kdy závěry, k nimž dospěl žalobce v doplnění žaloby, se opírají pouze o text Zprávy o získaných údajích odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR z 15. 8. 2017 (dále jen „Zpráva“), která však neřeší tuto konkrétní situaci, ani neobsahuje závazný právní názor na danou problematiku. K *šestému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že nelze z chybného stanoviska a postupu vedoucího personálního oddělení školy MV při zjišťování volných služebních míst dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Plk. F. schválila 12. 5. 2016 (čtvrtek) změnu v systemizaci školy MV s účinností od 17. 5. 2016 (úterý) a vzhledem k tomu, že ke dni účinnosti bylo již služební místo zrušeno, doručovalo se rozhodnutí žalobci 16. 5. 2016 (pondělí) ráno, aby bylo možné zabezpečit předání agendy zástupce ředitele pro výuku, přičemž v pátek 13. 5. 2016 se rozhodnutí zpracovávalo, kdy za dané situace nebylo možné ustanovit žalobce na jiné služební místo a byl tak naplněn § 32 odst. 1 písm. a) služebního zákona, neboť jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno a nebylo ho možné ustanovit na jiné služební místo. Žalovaný vyvrátil tvrzení žalobce, že mu služební místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno bylo nabídnuto až od 1. 3. 2017, neboť samotná žaloba byla podána již 23. 12. 2016. Prostřednictvím odboru

personálního Ministerstva vnitra požádala Policie ČR o vynětí žalobce ze zálohy a převedení do personální pravomoci příslušného služebního funkcionáře, který provede ustanovení na služební místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno k 1. 1. 2017, a za tímto účelem byl žalobce pozván k jednání (žalovaný k tomu doložil předmětné listiny), ale onemocněl a následně podal žalobu, v níž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, jenž odůvodnil tím, že mu ustanovením na služební místo ve značné vzdálenosti od místa bydliště jeho rodiny bezprostředně hrozí nemateriální újma v podobě odloučení od rodiny a možného narušení rodinných vazeb. Navíc byt se žalobce bránil ustanovení na místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno, kdy uváděl, že mu hrozí újma, neboť pro toto místo je stanovena služební hodnost o jeden stupeň nižší, než je stanovena pro služební místo, které zastával před zařazením do záloh, po soudem zamítnutém návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě si našel služební místo ve služební hodnosti rada na Policejní akademii ČR k 9. 2. 2017, tedy přesně takové, proti kterému brojil v podané žalobě. Následně pak žalobce z důvodu neustanovení na služební místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno, jemuž se podaným návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě bránil s argumentací bezprostředně hrozící imateriální újmy v podobě odloučení od rodiny a možného narušení rodinných vazeb, podal dne 8. 11. 2017 žádost o náhradu škody za nezákonné setrvání v záloze, již adresoval policejnímu prezidentovi a v níž se domáhá nároků na náhradu škody – nároků souvisejících se služebním poměrem žalobce, když příčinnou žalobcem tvrzené újmy má být jeho neustanovení na místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno, což žalovaný též doložil příslušnými listinami.

33. Žalobce v podání ze dne 23. 7. 2018 uvedl k *prvnímu žalobnímu bodu*, že Zpráva prokazuje, že v době odvolání ze služebního místa a ustanovení do zálohy existovalo minimálně jedno služební místo u Policie ČR, na které žalobce splňoval dle § 19 služebního zákona systemizační atributy a měl na něj být obligatorně ustanoven. K *šestému žalobnímu bodu* dále uvedl, že skutečnost o časovém sledu odvolání a zařazení do zálohy nemá vliv na legálnost provedení tohoto rozhodnutí, neboť v řízení ve věci služebního poměru absentovalo zahájení řízení o změně služebního zařazení dle § 178 služebního zákona, právo zvolit si zmocněnce dle § 172 odst. 1 služebního zákona, právo nahlížet do spisu, pořizovat si výpisky, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení a právo na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů dle § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona, jakož i právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu zjištění a popřípadě navrhopat jejich doplnění dle § 174 odst. 1 služebního zákona. Služební místo náměstka ředitele Vzdělávacího zařízení Brno bylo žalobci nabídnuto až 1. 1. 2017, a to pozváním na osobní jednání, na které se vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nedostavil, na něž ho navíc pozval vedoucího kanceláře ředitele školy MV plk. JUDr. Ing. M. B., Ph.D., který nemohl v dané věci rozhodnout ani ve věci jednat, neboť byl plk. F. pověřen toliko k jejímu zastupování po dobu její nepřítomnosti. Případné rozhodnutí o vynětí ze zálohy tudíž nemohlo být od 1. 1. 2017 vedoucím kanceláře ředitele školy MV zákonně provedeno a ani nikterak nesouvisí s projednávanou žalobou proti napadenému a prvostupňovému rozhodnutí. K samotnému rozhodnutí o vyjmutí žalobce ze zálohy pro přechodně nezařazené došlo fakticky až 1. 3. 2017, kdy po úspěšném výběrovém řízení na akademického pracovníka nastoupil od 9. 2. 2017 na služební místo rada na Policejní akademii ČR v Praze. Podání žádosti o náhradu škody za nezákonné setrvání v záloze pro přechodně nezařazené též nemá žádnou příčinnou souvislost s předmětnou žalobou.

34. V podání ze dne 24. 11. 2018 žalobce k *pátému a sedmému žalobnímu bodu* sdělil, že s účinností od 1. 1. 2019 bylo vypsáno výběrové řízení na služební místo zástupce ředitele pro vzdělávání a výchovu ve škole MV ve služební hodnosti vrchní rada, avšak u uvedeného služebního místa nebyl dle § 19 služebního zákona uveden obor vzdělávání. Na základě žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona žalobce zjistil, že pro systemizované místo zástupce ředitele pro výuku nebyl obor vzdělání dle § 19 služebního zákona stanoven, neboť obor vzdělání byl od 1. 1. 2019 zrušen na základě požadavku zřizovatele školy MV s odůvodněním sjednocení kvalifikačních požadavků u zástupců ředitelů škol v Holešově. Zřizovatel školy MV tak obor vzdělání zrušil na základě stejné argumentace uvedené v *pátém žalobním bodě*, čímž potvrdil účelovost nastaveného oboru vzdělání u systemizovaného služebního místa zástupce ředitele.
35. Ve vyjádření ze dne 8. 4. 2019 žalovaný k doplnění žaloby z 23. 7. 2018 a 24. 11. 2018 uvedl, že pokud se žalobce na základě informací uvedených v doplnění k žalobě snaží prokázat své tvrzení o účelovosti požadavku odborného zaměření vzdělání, je nutno vycházet ze stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, nikoli pozdějšího. Žalovaný uvedl, že důvody a okolnosti aktuálních (nebo budoucích) změn požadavků na služební místo zástupce ředitele školy MV nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jež bylo vydáno více než 2 roky před změnami, na které žalobce poukazuje.

VI. První posouzení věci Městským soudem v Praze

36. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
37. Důkaz správním spisem ani žalobcem označenými jednotlivými listinami, jež jsou jeho součástí, soud neprováděl, neboť ze správního spisu soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Soud neprovedl důkaz ani zbývajícími listinami označenými žalobcem, a to z důvodu nerelevantnosti k projednávané věci s ohledem na okamžik jejich vyhotovení, když soud při posouzení věci zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, event. z důvodu nadbytečnosti s ohledem na právní názor soudu.
38. Městský soud vyšel z následující právní úpravy:
39. Podle §28 odst. 1 písm. d) služebního zákona příslušník, který nemůže vykonávat službu na služebním místě, musí být odvolán z dosavadního služebního místa a zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené.
40. Podle §32 odst. 1 písm. a) služebního zákona do zálohy pro přechodně nezařazené se zařadí příslušník ve služebním poměru na dobu neurčitou, jehož dosavadní služební místo je v důsledku organizačních změn zrušeno, a nelze jej ustanovit na jiné služební místo.
41. Podle §2 odst. 3 služebního zákona ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených ve škole nebo školském zařízení (dále jen "škola"), které nejsou organizační částí

bezpečnostního sboru, jedná a rozhoduje nadřízený ředitele bezpečnostního sboru. V rozsahu jím stanoveném může ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených ve škole jednat a rozhodovat ředitel školy.

42. Podle §2 odst. 6 služebního zákona nadřízený ředitele bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odstavců 1 a 3 až 5 jsou služebními funkcionáři.
43. Podle §39 odst. 1 služebního zákona příslušníka lze pověřit zastupováním na jiném služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost, nejdéle po dobu
 - a) nepřítomnosti příslušníka, který je na toto služební místo ustanoven, nebo
 - b) po kterou probíhá výběrové řízení,a to i v jiném místě, než je jeho místo služebního působení.
44. Podle §39 odst. 1 služebního zákona po dobu zastupování na jiném služebním místě příslušník
 - a) nevykonává dosavadní služební úkoly a
 - b) má nárok na propůjčení služební hodnosti stanovené pro zastupované služební místo.
45. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí rozhodnutí ve věcech služebního poměru nebylo vydáno služebním funkcionářem (oprávněnou osobou). Soud neshledal námitku důvodnou.
46. Dosavadní ředitel školy MV byl rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 23. 3. 2026, č. j. MV-45003-3/SP-2016 podle § 40 odst. 1 služebního zákona zproštěn výkonu služby. Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-45003-4/SP-2016 byla dnem 24. 3. 2016 pověřena v souladu s § 39 služebního zákona zastupováním na služebním místě ředitele školy MV plk. F., ustanovená na služebním místě vedoucí katedry, Policejní akademie České republiky, fakulta bezpečnostně právní, katedra kriminologie. Současně jí byla propůjčena podle § 39 odst. 2 písm. b) služebního zákona služební hodnost vrchní rada a po dobu zastupování na služebním místě jí náleželo podle § 8 služebního zákona hodnostní označení plukovník. Podle odůvodnění rozhodnutí bylo pověření zastupováním provedeno podle potřeb bezpečnostního sboru. Hodnostní označení bylo stanoveno se služební hodností a s postavením vedoucího příslušníka. Pověření zastupováním nebylo časově omezeno, z čehož plyne, že jeho délka se odvíjí v souladu s § 39 služebního zákona od doby nepřítomnosti příslušníka, který je na toto služební místo ustanoven. Pověřit příslušníka zastupováním lze výlučně na jiném služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost, což se v posuzovaném případě stalo.
47. Služební funkcionář může za účelem zabezpečení úkolů plynoucích ze služebního místa rozhodnutím ve věcech služebního poměru pověřit příslušníka zastupováním na jiném služebním místě, pro které je stanovena stejná nebo vyšší služební hodnost, a to po dobu nepřítomnosti příslušníka, který je na tomto služebním místě ustanoven nebo po kterou probíhá na toto služební místo výběrové řízení. Zastupováním však takto nelze pověřit příslušníka, který je ustanoven na služebním místě zástupce. Ze smyslu institutu zastupování na jiném služebním místě je zřejmé, že příslušník má být pověřen zastupováním jen při dlouhodobější nepřítomnosti zastupovaného příslušníka. Je tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

třeba odlišit služební místo zástupce ředitele školy a příslušníka pověřeného k zastupování na místě ředitele školy, tj. na jiném služebním místě. Při pověření zastupováním nejsou zákonem stanoveny žádné předpoklady na straně příslušníka, který bude zastupováním pověřen, současně není toto opatření omezeno ani časově. Příslušník pověřený zastupováním tudíž nemusí splňovat vůbec nic - ani vzdělání, obor nebo jeho zaměření, dobu služebního poměru pro služební hodnost nebo jiný zvláštní požadavek, pokud je pro služební místo stanoven. Příslušník, který je pověřen zastupováním, nevykonává své dosavadní úkoly a zároveň má nárok na propůjčení služební hodnosti stanovené pro zastupované místo. Přestože to není výslovně stanoveno, má příslušník nárok také na propůjčení hodnostního označení spojeného se služební hodností stanovenou pro služební místo, na kterém je pověřen zastupováním. Příslušník, který je pověřen zastupováním, není ze svého služebního místa odvolán, pouze dochází k suspenzi práv a povinností vyplývajících ze služebního místa, na kterém je ustanoven, zároveň však musí příslušník nově plnit práva a povinnosti spojená s místem, na kterém je pověřen zastupováním. Ustanovení příslušníka na služební místo ředitele školy nebo pověření příslušníka k zastupování na takovém služebním místě je výlučně v pravomoci ministra vnitra ve smyslu § 2 odst. 3 služebního zákona a čl. 2 písm. b) bodu 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 35/2012, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR a Hasičského záchranného sboru ČR, ve znění nařízení Ministerstva vnitra č. 55/2015 (dále jen „nařízení č. 35/2012“). Článek 2 písm. b) bodu 1 nařízení č. 35/2012 dává ministru vnitra pravomoc ustanovit na služební místo ředitele školy jakéhokoliv policistu.

48. Příslušník zastupující na služebním místě ředitele školy není tedy zástupcem ředitele školy, nýbrž ředitelem školy se všemi pravomocemi, které ke služebnímu místu ředitele školy náleží, včetně pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených na škole ve smyslu §2 odst. 3 služebního zákona. Aby nedocházelo k pochybnostem o právním postavení příslušníka pověřeného zastupováním na jiném služebním místě, není tento příslušník oprávněn dále vykonávat dosavadní služební úkony, které vyplývají ze služebního místa, na němž zůstává ustanoven, avšak je povinen nově plnit práva a povinnosti spojená s místem, na kterém je pověřen zastupováním.
49. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno služebním funkcionářem (oprávněnou osobou), neboť plk. F. na základě shora citovaného pověření ministra vnitra personální pravomocí disponovala.
50. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
51. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k otázce nicotnosti správního aktu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, konstatoval, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v

právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.

52. Vzhledem k tomu, že ministr vnitra, tedy služební funkcionář, v jehož personální pravomoci ředitel školy MV je, a který rozhoduje o právech a povinnostech ředitele školy MV, pověřil zastupováním na služebním místě ředitele školy plk. F., vykonávala tato počínaje dnem 24. 3. 2016 po dobu nepřítomnosti ředitele školy MV funkci ředitele školy MV v plném rozsahu jeho práv a povinností. V rámci své pravomoci plk. F. vydala též prvostupňové rozhodnutí, které tak není zatíženo vadou – absolutním nedostatkem pravomoci rozhodující osoby a není tak dána jeho nicotnost.
53. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že plk. F. nebyla oprávněna provést změnu organizačního uspořádání (změnu systemizace), na základě které byl žalobce odvolán ze služebního místa a zařazen do zálohy. Soud námitce nepřisvědčil.
54. Jak již soud uvedl shora, ministr vnitra je služebním funkcionářem, který rozhoduje o právech a povinnostech ředitele školy MV a v jehož personální pravomoci ředitel školy MV je. Plk. F. byla pověřena rozhodnutím ministra vnitra ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-45003-4/SP-2016 zastupováním na služebním místě ředitele školy MV počínaje dnem 24. 3. 2016. To znamená, že plk. F. byla počínaje dnem 24. 3. 2016 oprávněna vykonávat po dobu dlouhodobé nepřítomnosti ředitele školy MV funkci ředitele školy MV, a to v plném rozsahu jeho práv a povinností, přestože v daném okamžiku se na základě organizačního řádu školy nacházeli 3 ustanovení zástupci ředitele školy MV.
55. Opatřením Ministerstva vnitra o změně zřizovací listiny školy MV č. j. MV-69199-3/OBVV-2015 ze dne 26. 5. 2016 byl změněn název školy a upraven předmět její činnosti. Návrh opatření zpracovalo oddělení policejního vzdělávání Ministerstva vnitra a před jeho schválením se k němu postupně souhlasně vyjádřili ředitel odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání, náměstek ministra vnitra pro řízení sekce ekonomiky, strategie a evropských fondů a ředitelka kanceláře ministra vnitra. Ministrem vnitra bylo opatření schváleno dne 8. 6. 2015. Plk. F. coby příslušník pověřený zastupováním na služebním místě ředitele školy MV disponovala logicky též oprávněním měnit organizační uspořádání či systemizaci školy na základě opatření ze dne 26. 5. 2015, neboť změnu organizačního uspořádání může provést kromě zřizovatele též vedoucí organizační složky státu, tj. ředitel školy (§ 5 zákona č. 219/2000 S., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích a §2 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 62/2001 Sb.).
56. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda plk. F. v době vydání prvostupňového rozhodnutí i nadále trvalo dočasné pověření zastupovat ředitele školy MV. Soud považuje námitku za neopodstatněnou.
57. Zastupování příslušníka na jiném služebním místě řeší § 39 služebního zákona, který pro zastupování k osobě příslušníka stanoví pouze jedinou podmínku, a sice že příslušník může být pověřen zastupováním na jiném služebním místě, pro které je stanovena vyšší služební hodnost. Podle nařízení č. 35/2012 pak na služebním místě ředitele školy může být ustanoven, resp. též pověřen zastupováním pouze policista. Opatření, jímž je příslušník pověřen zastupováním na jiném služebním místě není časově omezeno. Z dikce § 39 služebního zákona pouze plyne, že pověření může trvat nejdéle po dobu nepřítomnosti příslušníka, který je na toto služební místo ustanoven, nebo po dobu, po kterou probíhá

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výběrové řízení. Podmínky stanovené pro udělení pověření zastupováním na jiném služebním místě musí příslušník splňovat k okamžiku rozhodnutí o pověření, což v případě plk. F. bylo naplněno, když tato byla v okamžiku pověření k zastupování policistka a současně byla pověřena zastupováním na služebním místě s vyšší služební hodností. Platnost pověření plk. F. v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla potvrzena rovněž stanoviskem odboru personálního Ministerstva vnitra ze dne 23. 5. 2016, č. j. MV-78139-1/SP-2016. Pověření k zastupování ředitele školy MV bylo plk. F. zrušeno rozhodnutím ministra vnitra až k 31. 12. 2016. Po dobu trvání pověření k zastupování plk. F. nedošlo k ukončení jejího služebního poměru. Skutečnost, že od 1. 5. 2016 došlo ke zrušení původního služebního místa plk. F. (vedoucí katedry) na Policijní akademii ČR a že následně byla plk. F. ustanovena na jiné služební místo (řadové učitelky), je z hlediska trvání pověření k zastupování irelevantní.

58. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že plk. F. nemohla být pověřena zastupováním ředitele školy MV dle § 39 služebního zákona, a pokud ano, nemohla jednat a rozhodovat za přítomnosti některého ze tří stálých statutárních zástupců ředitele. Soud neshledal námitku důvodnou.
59. Jak městský soud vyložil shora, plk. F. disponovala personální pravomocí na základě pověření ministra vnitra ze dne 23. 3. 2016, neboť splnila podmínky vyžadované § 39 služebního zákona a nařízením č. 35/2012. Ze smyslu institutu zastupování na jiném služebním místě podle § 39 služebního zákona je zřejmé, že příslušník má být pověřen zastupováním jen při dlouhodobější nepřítomnosti zastupovaného příslušníka. Jedná se tedy o delší časový úsek zastupování (nikoliv nárazový, např. jako krátkodobé služební cesty, dovolené, ozdravný pobyt, nemoc apod.). Soud má shodně se žalovaným za to, že Pokyn ředitele školy MV č. 185/2015 ze dne 5. 11. 2015 ve znění Pokynu ředitele školy MV č. 226/2015 ze dne 30. 12. 2015, kterým argumentuje žalobce, slouží toliko k operativnímu zajištění zastupování ředitele školy MV v případě jeho krátkodobé nepřítomnosti ve škole MV. Nadto, vzhledem k tomu, že Pokyn vydal ředitel školy MV jako podřízený ministra vnitra, není jím ministr vnitra coby nadřízený služební funkcionář vázán. Příslušník pověřený ministrem zastupováním na jiném služebním místě přebírá toto zastupování se všemi právy a povinnostmi, včetně personální pravomoci, neboť de facto vykonává funkci ředitele školy. Výkon zastupování na služebním místě ředitele školy podle § 39 služebního zákona pak není nikterak omezen případnou přítomností či nepřítomností příslušníka ustanoveného na služebním místě zástupce. Odkaz žalobce na zákoník práce a zákon o státní službě je pro posouzení věci nerozhodný, neboť služební zákon obsahuje plnohodnotnou úpravu problematiky zastupování i problematiky personální pravomoci a zákoník práce či zákon o státní službě nelze subsidiárně použít.
60. V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí o odvolání ze služebního místa nebylo vydáno v souladu se zákonem a se základními zásadami správního řízení.
61. Soud konstatuje, že žalovaný se s uvedenou námitkou, kterou žalobce uplatnil již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, řádně vypořádal na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Soud neshledal důvod na závěrech žalovaného cokoliv měnit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí námitce žalobce přisvědčil. Žalobce konkrétně namítl, že jeho odvolání ze služebního místa z organizačních důvodů bylo provedeno jediným (prvním)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

úkonem, a to doručením rozhodnutí o odvolání. S žalobcem nebylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru, jak to ukládá § 178 odst. 1, odst. 2 písm. b) služebního zákona. Tímto postupem tak byla zásadním způsobem omezena procesní práva žalobce uvedená v § 172 odst. 1 a § 174 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona, resp. nebylo mu umožněno tato práva v nalézacím řízení uplatnit. Žalovaný z úředního záznamu vedoucího personálního oddělení školy MV ověřil, že prvním úkonem ve věci vůči žalobci bylo skutečně až doručení prvostupňového rozhodnutí. Řízení ve věcech služebního poměru tak nebylo zahájeno a tím byla žalobci upřena jeho práva podle § 172 odst. 1 a § 174 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona. Žalovaný dále konstatoval, že na rozdíl od správního řádu má služební zákon výrazné specifikum, neboť § 190 odst. 8 služebního zákona nezná institut zrušení napadeného prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci služebnímu funkcionáři, který toto rozhodnutí vydal, k novému projednání a rozhodnutí. Připouští pouze změnu napadeného rozhodnutí nebo zrušení rozhodnutí za současného zastavení řízení, a tím ukončení celého řízení. Subsidiární použití správního řádu nepřichází v úvahu. Žalovaný přílehavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Ads 22/2009 – 70, podle jehož závěrů je v popsané situaci rozhodující, zda pochybení prvoinstančního správního orgánu je napravitelné v odvolacím správním řízení a zda zde skutečně napraveno bylo. NSS v citovaném rozsudku k obdobné procesní otázce konstatoval, že „...Ačkoli žalobce nemohl učinit v rámci prvoinstančního řízení žádné úkony, neboť prvním úkonem správního orgánu v řízení bylo doručení samotného rozhodnutí, měl možnost využít svých procesních práv v odvolacím řízení, uplatnit zde veškeré své námitky, a uvést nové skutečnosti a návrhy na provedení důkazů ve svém odvolání v souladu s ust. §82 odst. 4 správního řádu.“ K možnému porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013-31, v němž konstatoval „... K zásadě dvojinstančnosti správního řízení nutno předeslat, že z judikatury Ústavního soudu vyplývá závěr, že absence dvojinstančnosti správního řízení v zákonné úpravě bez dalšího její protiústavnost nezakládá.“ Z uvedeného vyplývá, že služební zákon v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru.

62. Podle obsahu správního spisu byla žalobci v odvolacím správním řízení dána možnost využít v plném rozsahu svá procesní práva ve smyslu § 172 odst. 1 a § 174 odst. 1 písm. a), b) služebního zákona, čehož žalobce využil a došlo tak k úplnému zhojení pochybení prvoinstančního správního orgánu. S námitkou žalobce ohledně změny systemizace, a požadavkem oboru vzdělání na nové služební místo zástupce ředitele se žalovaný vypořádal na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalobcem odkazovaná judikatura (nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, judikatura Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 A 125/2002, 7 A 130/2002, 7 A 112/2002 a Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ad 13/2010) se na projednávanou věc neuplatní, neboť se týká právní úpravy odvolání ve věcech služebního poměru účinné do 31. 12. 2006, kdy tehdy platný § 133 odst. 4 služebního zákona č. 186/1992 Sb. odvolacímu orgánu umožňoval rozhodnutí zrušit a věc vrátit služebnímu funkcionáři k novému projednání a rozhodnutí. Pátou žalobní námitku tedy soud považoval sice za relevantní, avšak shledal, že namítané procesní vady byly zhojeny v rámci odvolacího řízení.
63. V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že rozhodnutí o zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené nebylo vydáno v souladu se zákonem a se základními zásadami správního řízení. Žalobce argumentoval stejně jako v pátém žalobním bodě tím, že v prvoinstančním řízení nemohl uplatnit svá procesní práva. Soud proto na své závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k předchozímu žalobnímu bodu plně odkazuje. Pokud jde o námitku žalobce týkající se chybějících podkladů pro splnění podmínky pro zařazení žalobce do zálohy, tj. neexistence služebního místa ve stejné služební hodnosti, soud poukazuje na stranu 13 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s touto námitkou vypořádal. Žalovaný na základě námitek žalobce doplnil spisový materiál o podklady související s nahlížením služebního funkcionáře do systému OSM, tedy evidenčního systému sloužícího k evidenci služebních míst, a rovněž se adekvátně vypořádal s požadavkem žalobce doplnit správní spisový materiál o prověrku spisů, ve kterých ministr vnitra jako odvolací orgán rozhodoval ve věcech odvolání ze služebního místa a zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené (strana 14 napadeného rozhodnutí).

64. V sedmém žalobním bodě žalobce obecně namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s řadou dalších odvolacích námitek žalobce, vědomě tak jednal v rozporu s dosavadní soudní judikaturou. Konkrétně pak konstatoval, že žalovaný se nevypořádal například s odvolací námitkou, že u nově vytvořeného místa „zástupce ředitele pro výchovu a vzdělávání“ byl účelově stanoven obor vzdělání „pedagogika“ tak, aby na toto místo nemohl být ustanoven žalobce.
65. K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že pokud žalobce v obecné rovině, bez jakékoliv bližší specifikace, vytýká žalovanému, že se „nevypořádal s řadou dalších odvolacích námitek žalobce“, nejedná se o řádné žalobní námítky, které by byly způsobilé vymezit rozsah soudního přezkumu. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
66. Soud proto (rovněž pouze v obecné rovině) uvádí, že dle jeho náhledu se žalovaný v napadeném rozhodnutí s odvolacími námitkami vypořádal řádně, při rozhodování v daném případě vyšel z dostatečně zjištěného stavu věci, který v rozhodnutí srozumitelně popsal. Jestliže byl žalobce opačného názoru, bylo na místě, aby namítl, v jakém směru se žalovaný námitkami žalobce nezabýval, neboť z obecně formulovaného žalobního bodu není patrné, co konkrétně žalobce žalovanému vytýká. Pokud jde o konkrétní tvrzení, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že u nově vytvořeného místa „zástupce

ředitele pro výchovu a vzdělávání“ byl účelově stanoven obor vzdělání „pedagogika“, pak soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se námitkou zabýval na straně 12 a 13 napadeného rozhodnutí. Je proto mylný názor žalobce, že žalovaný uvedenou námitku vypořádat opomenul.

67. K dalším podáním žalobce ze dne 10. 3. 2017, 25. 10. 2017, 23. 7. 2018 a 24. 11. 2018 soud konstatuje, že podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce „rozšířit žalobu ... o další žalobní body ... jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Jak vyložil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 106/2017 – 34, *„Žalobní bod je vždy spojením skutkových a právních důvodů, které mohou navzájem vytvářet různé kombinace. V řízení před správním soudem nelze postupovat tak, že žalobce v žalobě vznese pár obecných právních námitek (rozhodnutí je nesprávné - nezákonné, nebylo prokázáno deliktní jednání) – a teprve v dalších podáních formuluje konkrétní skutkové a právní argumenty. ... Vysoká míra obecnosti a univerzálnosti tvrzení o „neprovedení důkazů a jejich nesprávného vyhodnocení“ brání tomu, aby soud obecné tvrzení žaloby považoval za tzv. zárodek žalobního bodu, který lze rozvinout i po lhůtě k podání žaloby.“*
68. Tvrzení k šestému a sedmému (obecně formulovanému) žalobnímu bodu uvedená v podání žalobce ze dne 10. 3. 2017, tvrzení uvedená v podání žalobce ze dne 25. 10. 2017, tvrzení uvedená v podání žalobce ze dne 23. 7. 2018 a tvrzení uvedená v podání žalobce ze dne 24. 11. 2018 jsou nepřipustné novoty, které žalobce uplatnil po lhůtě k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Posledně uvedené podání nadto obsahuje tvrzení, které se vztahují nikoli ke stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí a ze kterého je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí povinen vycházet, ale ke stavu pozdějšímu. Z hlediska posouzení věci jsou tedy irelevantní. Zbývající tvrzení (k prvnímu, třetímu a čtvrtému žalobnímu bodu uvedená v podání žalobce ze dne 10. 3. 2017) jsou bez významu z hlediska prokázané skutečnosti, že plk. F. byla v souladu s § 39 služebního zákona pověřena ministrem vnitra zastupováním ředitele školy MV a disponovala tak v rozhodné době personálními pravomocemi.
69. S ohledem na skutečnost, že žalobce v podané žalobě v podstatě opakuje svá tvrzení vznesená již dříve v odvolacích námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, z něž vyplývá, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*
70. Závěrem soud považuje za vhodné k povaze přezkumu ve správním soudnictví připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy (minimálně implicitně) vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13). Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

71. Ze všech těchto důvodů soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 A 225/2016 - 149, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl a dále rozhodl o nákladech řízení.

VII. Kasační stížnost žalobce a její posouzení Nejvyšším správním soudem

72. Výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 395/2020 - 28 (dále též „zrušující rozsudek NSS“).
73. V kasační stížnosti žalobce brojil jen proti způsobu, jakým se městský soud vypořádal s námitkou, že pro jeho zařazení do zálohy nebyly splněny hmotněprávní podmínky.
74. Nejvyšší správní soud konstatoval relevantní obsah spisu městského soudu, z něhož vyplývá, že žaloba obsahovala ve svém důvodu č. 6 námitku, podle níž se ve správním spise nenachází žádný podklad, z něhož by bylo možné zjistit, zda služební funkcionářka prvního stupně prověřovala existenci nějakého volného služebního místa, na něhož by bylo možné žalobce ustanovit. Ministr vnitra se pak podle žalobce vůbec nezabýval zákonností jeho zařazení do zálohy, přestože k tomuto opatření je možné přistoupit pouze v případě neexistence jiného služebního místa. Následně žalobce v podání ze dne 10. 4. 2017 uvedl seznam jiných služebních míst, která byla v době jeho odvolání z funkce volná, a proto do některé z nich měl být ustanoven. Tento seznam žalobce získal na základě žádosti podané podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V podání ze dne 16. 10. 2017 žalobce upozornil na skutečnost, že ze zprávy odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ze dne 15. 8. 2017 rovněž vyplývá existence služebních míst, na něž mohl být jmenován.
75. Po posouzení rozsahu žalobních tvrzení a obsahu pozdějších podání dospěl Nejvyšší správní soud v posuzované věci k závěru, že úsudek městského soudu o nepřijatelném rozšíření žaloby po uplynutí zákonných lhůt je nesprávný. Žalobce totiž již v samotné žalobě tvrdil, že ve správním spise chybí podklady, z nichž by vyplývalo, že služební funkcionářka zjišťovala, zda existují jiná volná služební místa, na něž by mohl být ustanoven. Odvolací orgán se pak podle něj touto otázkou nezabýval vůbec. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobcem vznesené námitky jednoznačně svědčily o tom, že nesouhlasí se svým zařazením do zálohy namísto ustanovení na jiné služební místo a že na základě dostupných podkladů nelze ověřit, zda služební funkcionáři řádně zjišťovali, zda nějaká taková volná místa existovala. Rozsah přezkumu byl tedy tímto vymezením dán zcela jednoznačně. Z následných žalobcových podání přitom nevyplývá, že by se jimi snažil takto vymezený rozsah přezkumu rozšířit. V nich jen s odkazem na nové důkazy vyjadřoval stále silnější přesvědčení o tom, že služební funkcionáři řádně nezkoumali existenci jiných služebních míst.
76. Nejvyšší správní soud proto s městským soudem nesouhlasil, že v pozdějších podáních uvedená žalobcova tvrzení představují nepřipustné novoty. Žalobcova nová tvrzení a důkazní návrhy podle NSS nelze chápat tak, že se jimi snažil prokázat existenci jiných volných služebních míst. Jimi totiž zamýšlel podpořit svůj již v žalobě vyslovený názor, že

služební funkcionáři se touto otázkou nedostatečně zabývali. Nejvyšší správní soud považoval za zcela logické a akceptovatelné, že žalobce mírně upravoval sílu svých tvrzení na základě důkazů, které získal teprve v průběhu soudního řízení. Zatímco zpočátku namítal jen to, že ze spisu nelze zjistit, zda proběhlo řádné posouzení existence jiných služebních míst, na základě obstaraných důkazů v průběhu žalobního řízení posunul svá tvrzení až k závěru, že toto posouzení řádně neproběhlo. To však nic nemění na tom, že jeho tvrzení a důkazní návrhy jsou pouze upřesněním původního žalobního tvrzení o nedostatečně zjištěných skutečnostech ve vztahu k existenci jiných služebních míst, a nikoliv tvrzením novým, které by nepřipustným způsobem rozšiřovalo v žalobě vytyčený rozsah soudního přezkumu.

77. Nejvyšší správní soud přisvědčil žalobci, že napadený rozsudek neobsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněný závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu v řízení ve věci služebního poměru ohledně nemožnosti ustanovení stěžovatele na jiné služební místo a z ní vyplývající nutnosti jeho zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené. V tomto směru shledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
78. Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že v dalším řízení se městský soud bude řádně zabývat i žalobní námitkou, že služební funkcionáři v dostatečném rozsahu nezjišťovali existenci jiných služebních míst, na které by mohl být žalobce nově ustanoven namísto jeho zařazení do zálohy, a to včetně její precizace v dalších podáních učiněných po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Městský soud přitom bude jako s žalovaným jednat s ministrem vnitra, neboť v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru je podle § 69 s. ř. s. žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2019 - 37).
79. Nejvyšší správní soud se naopak nemohl zabývat druhou kasační námitkou žalobce, podle níž mělo k odvolání žalobce z dosavadního služebního místa dojít *ex lege* ke dni jeho zrušení, tedy k 17. 5. 2016, a proto tím, že jej služební funkcionářka odvolala dne 16. 5. 2016, rovněž porušila zákon. Tuto námitku, jež odpovídala důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., totiž žalobce poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoliv tak mohl učinit již v řízení před městským soudem, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. považoval za nepřipustnou.

VIII. Řízení u Městského soudu v Praze po zrušujícím rozsudku NSS

80. Při jednání před soudem dne 10. 12. 2021 zástupce žalobce označil za stěžejní šestý žalobní bod, který byl též předmětem kasační stížnosti. Zástupce žalobce rekapituloval, že žalobci mělo být podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 1 písm. a) bod 1. služebního zákona nabídnuto minimálně 1 volné služební místo, které bylo podle jím předložených listin nepochybně k dispozici a teprve v případě, kdy by žalobce nabízené volné služební místo odmítl, mohl být zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené. Závěrem navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
81. Žalovaný se v rámci jednání před soudem ve věci blíže nevyjádřil, pouze odkázal na obsah svých předchozích podání a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
82. Městský soud provedl dokazování listinami předloženými žalobcem, které nejsou založeny ve správním spise a týkají se šesti žalobních námitky spočívající v tvrzení, že pro zařazení

žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené nebyly splněny hmotněprávní podmínky, a sice:

- seznamem jiných služebních míst, která byla v době odvolání žalobce ze služebního místa volná, který žalobce získal ve formě excelové tabulky od žalovaného dne 16. 2. 2017 na základě své žádosti podané podle informačního zákona,

- zprávou o získaných údajích odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR ze dne 15. 8. 2017, z níž vyplývá existence volných služebních míst v 10. tarifní třídě v období od 17. 5. 2016 do 10. 2. 2017.

83. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle § 65 a násl. s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
84. Ve vztahu k prvnímu až pátému a ve vztahu k sedmému žalobnímu bodu městský soud konstatuje, že žalobce proti způsobu vypořádání těchto žalobních námitek v rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9A 225/2016 – 146, svou kasační stížností nikterak nebrojil. Jak shledal i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku NSS *„V tomto rozsudku se městský soud vyjádřil i k mnoha dalším otázkám a obsáhle vypořádal rozsáhlé žalobní námítky. Tyto skutečnosti však nejsou předmětem řízení o kasační stížnosti, a proto není zapotřebí se prozatím jimi zabývat.“* Jelikož ve vztahu k první až páté a ve vztahu k sedmé žalobní námitce není městský soud zrušujícím rozsudkem NSS vázán, neboť vypořádání těchto námitek nebylo předmětem řízení o kasační stížnosti podané žalobcem, městský soud nemá důvodu se od svého právního názoru, který zaujal ve vztahu k uvedeným žalobním námitkám v rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9A 225/2016 – 146, nikterak odchylovat a v plném rozsahu proto odkazuje na svou argumentaci a závěry uvedené shora pod body 39 až 62, body 64 až 66 a body 69 až 70.
85. V intencích závěrů zrušujícího rozsudku NSS a shora předestřené právního názoru NSS, kterým je vázán, se městský soud opětovně zabýval šestou žalobní námitkou, že služební funkcionáři v dostatečném rozsahu nezjišťovali existenci jiných služebních míst, na které by mohl být žalobce nově ustanoven namísto jeho zařazení do zálohy, a to včetně její precizace v dalších podáních učiněných po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a dospěl k závěru, že tato žalobní námitka je důvodná.
86. Podle § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona *příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno*. Podle § 32 odst. 1 písm. a) služebního zákona *do zálohy pro přechodně nezařazené se zařadí příslušník ve služebním poměru na dobu neurčitou, jehož dosavadní služební místo je v důsledku organizačních změn zrušeno, a nelze jej ustanovit na jiné služební místo*. Z citovaných ustanovení služebního zákona je zřejmé, že žalobce by bylo možné zařadit do zálohy pro přechodně nezařazené pouze v případě, že neexistovalo jiné služební místo, na něž by mohl být ustanoven.
87. Ze zprávy o získaných údajích odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR ze dne 15. 8. 2017 městský soud zjistil, že v době, kdy byl žalobce zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené, existovala v bezpečnostním sboru volná služební místa v 10. tarifní třídě, z nichž minimálně na služební místo náměstka ředitele vzdělávacího zařízení Brno Útvaru

policejního vzdělávání a služební přípravy (dále též „služební místo náměstka VZ Brno“), mohl být žalobce povinně ustanoven, neboť splňoval veškeré zákonné požadavky. Odbor vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR v citované zprávě dále nesouhlasil s názorem uvedeným ve stanovisku vedoucí personálního odboru Policejního prezidia ČR, které bylo vydáno k obsazení služebního místa náměstka VZ Brno, přičemž konstatoval, že „... *Ve chvíli, kdy dojde k prezentaci vůle služebního funkcionáře obsadit místo konkrétním příslušníkem podle ustanovení § 20 odst. 3 zákona o služebním poměru či k formálnímu zahájení řízení podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona o služebním poměru, lze obhájit požadavek na nevracení se do předchozí fáze obsazování služebního místa za použití zásady ochrany oprávněných zájmů osob. Před rozhodnutím služebního funkcionáře zahájit výběrové řízení však služebnímu funkcionáři nic nebrání zkontrolovat, byť opakovaně, zdali se v záloze nenachází nový povinně ustanovitelný příslušník. Obzvláště v situaci, kdy přípravná fáze výběrového řízení trvá od 2. března 2016 do 13. července 2016, tedy více než 4 měsíce. Opačný výklad by nesl riziko zneužití starších výpisů z evidence OSM za účelem vyhnutí se povinného ustanovení příslušníka. Tato povinnost implicitně vyplývá z ustanovení § 20 zákona o služebním poměru. V tomto ohledu bylo shledáno pochybení.*“.

88. Existence volného služebního místa náměstka VZ Brno, na které měl být žalobce obligatorně ustanoven, neboť splňoval veškeré zákonné předpoklady, vyplynula i ze seznamu jiných volných služebních míst, který žalobce získal od žalovaného dne 16. 2. 2017 na základě vyžádaných informací podle informačního zákona.
89. Přestože oba dokumenty, na něž žalobce v doplněních žaloby poukazoval, tedy jak zpráva o získaných údajích odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR ze dne 15. 8. 2017, tak i seznam jiných volných služebních míst, který žalobce získal od žalovaného dne 16. 2. 2017, vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí, pojednávají o skutkovém stavu, který mu předcházel, a jsou tak způsobilé přispět k jeho objasnění, neboť prokazují existenci jiných volných služebních míst v době rozhodování služební funkcionářky prvního stupně i v době rozhodování ministra vnitra.
90. Žádost plk. F., založená ve správním spise, kterou plk. F. kontaktovala Policejní prezidium ČR s cílem ustanovit žalobce na vhodné služební místo náměstka VZ Brno, naopak o naplnění zákonných podmínek ze strany služebního funkcionáře prvního stupně pro postup dle § 32 odst. 1 písm. a) služebního zákona nesvědčí, neboť je datovaná 28. 7. 2016, tedy více než dva měsíce po zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené.
91. Na námitku žalobce týkající se chybějících podkladů pro splnění podmínky pro zařazení žalobce do zálohy, tj. neexistence služebního místa ve stejné služební hodnosti, žalovaný reagoval na straně 13 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že na základě námitek žalobce doplnil spisový materiál o podklady související s nahlížením služebního funkcionáře do systému OSM, tedy evidenčního systému sloužícího k evidenci služebních míst, aniž by však konkrétně uvedl, co tímto nahlédnutím bylo zjištěno a proč jej lze považovat za dostatečné.
92. Vzhledem k tomu, že z žalobcem předložených podkladů vyplynulo, že jiná volná místa skutečně existovala, když minimálně služební místo náměstka VZ Brno ve služební hodnosti vrchní rada, bylo volné před zařazením žalobce do zálohy, přičemž žalobce splňoval veškeré požadavky pro obsazení tohoto služebního místa, nemohl se žalovaný s uvedenou odvolací námitkou vypořádat pouhým konstatováním, že v průběhu řízení ve věci služebního poměru bylo nahlíženo do systému OSM.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

IX. Závěr a náklady řízení

93. Na základě shora uvedených skutečností městský soud podle ust. § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. spočívajících v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisech oporu a vyžaduje zásadní doplnění. V dalším řízení bude žalovaný postupovat v intencích právního názoru a zejména opatří úplné relevantní podklady pro zjištění, zda pro rozhodnutí o zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené byly splněny podmínky ve smyslu § 32 služebního zákona.
94. V dalším řízení je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil městský soud ve zrušujícím rozsudku, správní orgán vázán.
95. Žalobce byl v řízení úspěšný a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 5 000 Kč za podanou kasační stížnost) a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení, a to za osm úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání doplnění žaloby datovaných 10. 3. 2017, 25. 10. 2017, 23. 7. 2018 a 24. 11. 2018, sepsání kasační stížnosti a účast na jednání před soudem dne 10. 12. 2021) přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč dle § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny osmi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady na právní zastoupení tak činí 27 200 Kč; zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Náhradu za zaplacený soudní poplatek 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nebyl se svým návrhem úspěšný (viz usnesení městského soudu ze dne 23. 1. 2017, č. j. 9A 225/2016 – 45). Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 35 200 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35 200 Kč, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.